

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'HOME PREVISOR

per XIRINIUS

El senyor Pepet e a un home amplament previsor, ell no creia en les armes de foc, ni

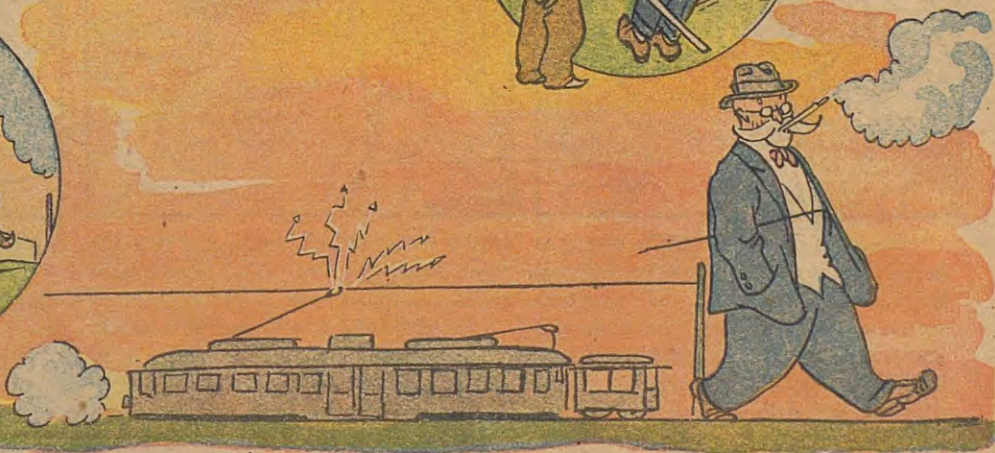
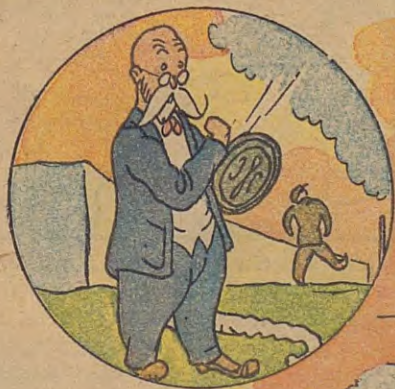
molt menys en els pitos de seguretat. Per ell, amb un bon bastó de repetició n'hi havia prou per fer la llesca als que vinguessin amb

intencions no gaire sanes.

Ell caminava segur, confiat en el seu bastó perquè el tragués de mal de caps. Però un jorn un home d'aquests que es proposen viure bé a les costelles dels altres li demanà d'una manera brusca que mitjançant un joc malabar el cèlebre bastó passà a mans de l'adversari.

El senyor Pepet es negà a donar-li el que li demanava, però uns

quants copets administrats amb una ciència especial, el feren convèncer que no és prudent negar res quan t'ho demanen tan expressivament. I, d'aleshores ençà el senyor Pepet, sempre previsor, quan ha d'anar pels afores s'enduu sempre un bastó, sí, però molt més primet, per si de cas.

Un nen robat

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

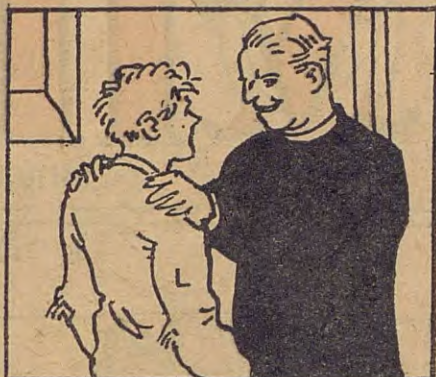
Dibuixos d'en MIRET

Talment com fet a propòsit, parlava el predicador de la festa que és fa al Cel per cada ànima esgarriada que torna al bon camí i explicà la paràbola del Fill Pròdig. Es clar que no era ben bé el seu cas, perquè pobret ell no era culpable de com es trobava,

però aquella paraula amorosa del bon sacerdot l'havia trasbalsat, ell no hi havia sentit parlar mai així, ell sols havia tractar amb crits, clatellots i reganys... ja no es recordà del moneder, que l'havia dut allí, quedà absorbit per la paraula del sacerdot.

A l'endemà a la mateixa hora tornà a l'església i quedà tan enllemnit de paraules cordials, que cada dia hi feia cap amb més daler.

I un dia, resolt, entrà a la sacristia i demanà per parlar amb el pare predicador el qual l'acollí carinyosíssim i

l'ànimà molt a prosseguir en el bon camí que s'havia proposat. El bon sacerdot procurà interessar les seves amistats i al capdavant logrà trobar una col·locació per Valenti en un magatzem de fustes. A l'hora de sortir, per consell de Mn. Josep, anava a unes escoles nocturnes, i allí amb gran apli-

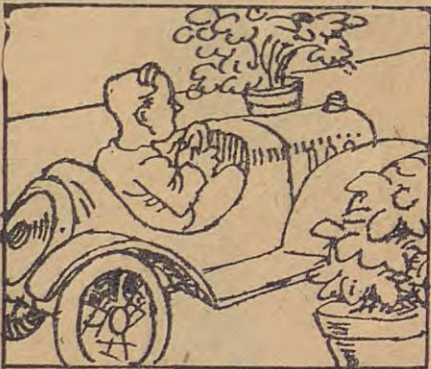

cació i aprofitament anava instruint-se. Així passà dos anys fent-se estimar al magatzem i a l'escola.

Com que sentia desitjos d'anar a córrer món per fer-se més home, aprenia l'anglès, pensant que quan el sabria se n'aniria a Austràlia a provar for, una.

Els diumenges els solia anar a passar amb Mn. Josep que era per ell un veritable pare, i així alimentava l'esperit per un cantó mentre atenia per altra banda a la instrucció de les coses útils per anar endavant en la vida. Sempre anava ple de llibres de viatges, ma'es i itineraris.

Els pares de Valenti cada any que passava sense tenir ni rastre del seu fill, anaven desvanecent les darreres esperances de retrobar-lo, i com una compensació a l'amor que haurien esmerçat en ell, anaven posant el seu afecte al nen dels porters i acabaren tenint cura d'ell com si els pertanyés. El feren anar a un bon col·legi i el rodejaren de totes les atencions. Així

moltes vegades s'imaginaven que tenien Benvingut amb ells, perquè precisament tenia molt aproximadament la mateixa edat que el seu fill havia de tenir si vivia. Ricard (que així s'anomenava el nen dels porters) al començament era molt xamós, però a mida que anà creixent o anà ensuperbint del seu estat i a tots els nois despreciava, perquè tots eren pòc per ell,

acostumat d'uns anys ençà a anar amb auto a tothora, i de ésser servit meticulosament per una sèrie de criats. Com que anava sempre amb la butxaca plena, d'aquí que en lloc d'estudiar s'inclinés més de la banda de distreure's i d'en xic en xic anà convertint-se en un pocasolta, presumit, fins a preocupar seriosament els Srs. Vilamajor.

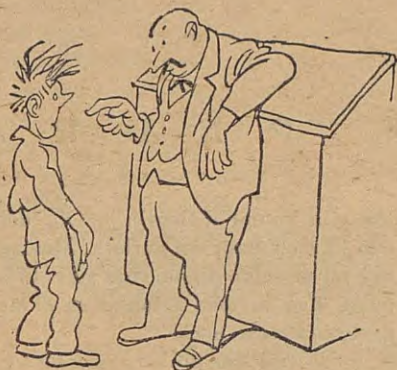
(Continuara)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

VERIDIC

Un comerciant anuncià en el diari que necessitava un xicot. Se n'hi presentaren molts i cap no li plavia. Per fi, entrà en el despatx un xicot amb cara de betzol:

— Quant voldries guanyar?
— Molt.
— Ets puntual i net?
— No senyor.
— T'agrada treballar?
— No senyor.
— Doncs ja et pots quedar. Ets el primer que no em dius cap mentida.

LA REVETILLA

El vaixell brandava desastrosament, les onades escombraven la coberta i arribaven fins al pont. Els mariners, lligats als pals i als estais, no podien fer res. El capità veient-se en tan suprem perill decidí fer senyals d'auxili.

Encengué el coet. Una flamarada pujà fins al cel esclatà en una pluja d'estrelles roges.

En aquell moment, un passatger, desvetllat per l'explosió tragué el cap per l'ull de bou i exclamà:

— Bé, capità! Li sembla que és hora de fer *verbena* amb aquest temporal?

VALENTA

La senyora estava cansada de la seva cuinera i li digué que ja se'n podia anar.

Contestà la cuinera: — I quins preparatius ha fet per treure'm de casa?

La senyora: — Preparatius? Què vol dir.

La cuinera: — Que a l'altra casa,

quan em van treure van necessitar sis guàrdies urbans i dos d'ells van estar quinze dies a l'hospital, després.

TRAGEDIA

En sortir d'un sopar extraordinàriament regat amb xampany, dos individus discuten la manera d'entrar a casa sense despertar la família.

— T'aconsello — féu el primer dels embriacs — que en arribar a casa teva et despullis a mitja escala, i llavors, duent la roba penjada al braç, entres al pis i et fiques al llit de seguida. Ningú no et sentirà.

L'altre prometé seguir aquestes instruccions.

Al cap d'alguns dies es trobaren i l'aconsellador preguntà:

— I doncs, com et va anar el meu consell l'altre dia?

— Malament. Veuràs: em vaig despullar a mitja escala, tal com tu deies, i en calçotets vaig acabar de pujar-la. Però en ésser dalt, va resultar que no era l'escala de casa, sinó la del Metro de la Plaça de Catalunya!...

LA TROBALLA

En Pitafi va trobar un paquet que, examinat, resultà contenir un magnífic lluç de palangra acabat de pescar.

En Pitafi és molt honrat i de seguida acudí al quarteret dels urbans a entregar-los la troballa.

— Molt bé — va dir-li el cabo. — Si d'aquí a tres mesos ningú l'ha reclamat, serà per vostè.

PROGRES

Carta d'un noi al seu mestre.

«Respectable professor: Estic molt agraït a les seves ensenyances i tots els de casa ho estan també. Quan vaig entrar al seu col·legi, no sabia absolutament res i ara a fi de curs sé quasi deu vegades més que llavors».

GRAMATICA

— Hi ha una paraula en català que sempre es pronuncia malament.

— Quina?

— Malament.

per En GUILLEM D'OLORÓ

LA DITA

Dos lladres estaven a punt de saltar dintre un jardí quan el gos de la casa es posà a bordar.

— Què fem? — féu un dels lladres. — Em sembla que ens mossegarà.

— No, home! no saps la dita: «Gos que lladra no mo-sega»?

— Sí, però, vols dir que el gos la sap aquesta dita?

SENZILL

— Com s'afinen els instruments de jazz-band?

— No s'afinen.

COSMOGRAFIA

— Te'n vas a Austràlia? Ja saps que allà és de dia quan aquí és de nit i al revés?

— Sí, suposo que al principi em farà estranyesa, però ja m'hi acostumaré.

EN JUSTO CASTIGO...

Jutge: — Em sembla que a vostè el conec?

Acusat: — Sí, senyor. He estat professor de piano i cant de les seves filles.

Jutge: — Trenta anys de presiri.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

M I G H O M E I M I G P E D R A

(Continuació)

— Que per la virtut de la meva bruixeria, Al'lah et canviï meitat en pedra i meitat en home!

I en aquell instant vaig quedar desgraciat en la forma que em veus. Aleshores ella encantà tot el meu reialme: Convertí les quatre Illes Negres en aquestes muntanyes que hi ha ací prop; la ciutat fou convertida en llac, i tots els habitants, a excepció d'ella, jo i el maleït negre, el qual, no obstant i creure-m'ho, no havia mort, sinó mal ferit, foren convertits en els peixos que habiten el Llac encantat. I cada matí ve ella, em despulla de les vestidures del cos, i amb unes vergues punxoses em pega a l'esquena amb tota la seva fúria fins que brolla sang.

EL DESENCANTAMENT

Aleshores el Soldà, ple d'emoció, li digué:

— Oh, jove príncep! Jo vull fer-te un servei memorable que ha de passar a la història. Digues-me on és la cambreta que m'has esmentat en la qual s'amaga ta muller i el negre.

— Es una porteta que trobaràs al darrera d'aquella tapisseria gran que hi ha a la gran sala del tron, al costat del pou.

— Doncs, sigas tranquil, i confia en mi!

Aleshores el Soldà se n'anà a la sala indicada i aviat trobà la porta secreta. S'amagà darrera d'un cortinatge i esperà.

Els primers raigs del sol començaven a goitar per l'horitzó. No trigà gaire en obrir-se la portella, aixecar-se el tapís i aparèixer una formosa dona d'una sinistra beutat inenarrable. Amb pas acompassat i majestuós se n'anà corredor avall, tombà i es ficà a la cambra del desgraciat príncep: El rei no trigà gaire en oir els crits de dolor que feia amb les vergassades que la dona li pegava.

El Soldà eixí ràpid del seu amagatall, despenjà un llarg alfange d'un armer d'allí la vora, entrà a la cam-

breta del negre, el qual tenia tot el cap i el coll embenats, i amb un cop terrible li tallà el cap en rodó. El despulà de les robes que portava, se'l carregà al coll, i amb gran lleugeresa eixí i el llençà al pou que hi havia a la gran sala. Immediatament es llevà la roba que portava, es posà la que havia tret del negre, s'emboicà bé el cap i el coll i es ficà dins del llit que aquell ocupava, guardant bé l'alfange al seu costat. Al cap de poc deixà d'oir els planys del pobre príncep i percebé les lleus petjades d'aquella dona tan cruel com formosa i bella, que anava atansant-se. La portella s'obrí. Un instant més i sentí la mà d'ella a la seva espatlla i una veu dolça com el plany de la torera, que li deia:

— Amo, senyor i estimat meu! Un any fa ja que els meus ulls no han rebut la llum dels teus, ni mes oïdes l'encís de la sonoritat de tes paraules! .. Quan tornaré a gaudir de la dolcesa de ta veu?... Parla'm, amor: Un mot tan solsi ja puc expirar!...

— Uh! Uh!... — féu el Soldà, estrefent una veu gutural i embarbussada. — No mereixes que et digui ni una paraula!... Uh!...

— Oh, joia! —

féu ella botent d'alegria. — Oh, delícia! El meu amor em parla!... Mes, per què no mereixo oir-te, vida meva? Ma'n'm, que la teva voluntat és el meu desig i la meva acció!

— Jo vull que el llac encantat i els peixos retrobin llur forma primera, puix cada vespre treuen el cap fora

l'aigua i profereixen imprecacions contra mi que no em deixen guarir del tot!... — féu el rei.

I la dona, sense saber el que li passava de la joia d'oïr parlar el seu estimat, guaità a un mirador, pronuncià unes paraules màgiques i el llac tornà a ésser la floreixent ciutat d'abans, i els peixos reprengueren la forma dels fills de nostre pare Adam i tornaren a ocupar-se en els oficis llurs i mil i mil remors animaren els aires d'aquella exuberant contrada. Les muntanyes es tornaren les quatre Illes Negres i la dona revingué al costat del llit del fingit negre:

— Què mana més el meu estimat senyor? — li preguntà.

— Vull que retornis a son estat primitiu el feu marit: Les seves malediccions impedeixen el meu goriment complet.

La dona eixí de la cambra, i al cap de pocs instants el Soldà oï els crits de joia del jove príncep en sentir-se alliberat del seu encantament. Aleshores s'alçà del llit, es llevà les robes i les benes del negre, es vestí les seves, empunyà l'alfange i esperà que la dona tornés, amagat al darrera de la porta.

No es féu esperar gaire, i tot just hagué entrat a la cambreta, el Soldà, amb l'alfange, la travessà de banda a banda pel cor i la deixà morta a l'acte. Eixí a la gran sala, i el jove príncep se li tirà als braços plorant d'agraïment.

— Lloances siguin donades a Al'lah perquè t'ha volgut posar en mon camil — feia el Soldà, enternit. — I des d'ara vull que siguis el meu fill, puix no me n'ha concedit d'altre!

— Mai més em separaré de tu! — feia el príncep, plorant.

— Anem, doncs, cap al meu regne. — féu el Soldà: — En dues jornades hi arribarem.

— Què dius, oh pare meu! — féu el príncep, sorprès. — No saps que, si bé has vingut en dos dies perquè el meu regne era encantat, ara que ja no ho és, dista del teu una anyada de camí?

El Soldà quedà molt desconhortat, però ben aviat decidiren emprendre la marxa; nomenaren un Gran Visir que havia gaudit de la confiança més absoluta del difunt pare del príncep, i acompanyats de cinquanta mamaliks (1) carregats de tota mena de presents, emprengueren el camí. Al cap d'una anyada de caminar amb els camells, arribaren al regne del Soldà on ja el ploraven per mort. El Soldà repartí tota mena de dóns als que havien governat sàviament el seu reial-

(1) Esclaus.

me durant la seva absència i envià a cercar el Pescador que havia estat la causa de l'alliberament del jove príncep. El pobre Pescador comparegué esgarriat. El Soldà li preguntà quants fills tenia, i ell respongué que tenia dues filles. El Soldà les envià a cercar, i en recompensa maridà la més petita amb el príncep, i ell es mullerà amb la més gran. El pobre Pescador fou nomenat virrei de les Illes Negres i tots plegats visqueren llargues anyades en la benaurança d'Al'lah fins que Ell se'ls endugué al seu Beat Sojorn.

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

Nureddín i Xamseddín

Heus aquí que al país de Mesr (1) hi havia un Soldà just i benefactor que tenia un visir savi i erudit, molt versat en les ciències i en les lletres. Aquest visir tenia dos fills tan semblant com la mitja lluna a l'altra meitat: El gran s'anomenava Xamseddín (2), i el petit, Nureddín (3).

I heus ací que vingué un dia que el vell visir es doblegà sota càrrega feixuga dels anys i lliurà l'ànima a Al'lah. No podeu imaginar-vos el disgust que tingué el Soldà amb la pèrdua d'un conseller de tanta fidelitat. Passaren uns dies i cridà els dos fills de son estimat conseller, els féu revestir amb uns hàbits d'honor, els féu apropar, i els digué:

— Des d'aquest moment vosaltres

ocupareu el lloc que ocupava el vostre pare al meu costat.

Xamseddín i Nureddín tingueren una alegria inenarrable en mig de la dolor d'haver perdut llur estimat pare. Feren durar tot un mes les cerimònies fúnebres i després prengueren possessió del nou càrreg de visir en el qual es turnaven una setmana un i altra setmana l'altre.

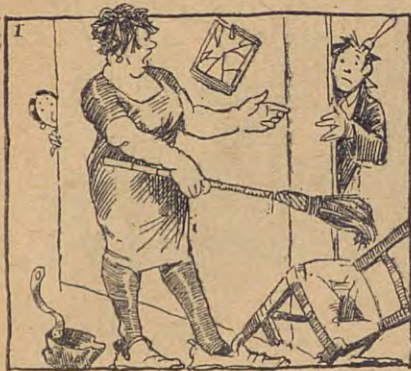
(Continuarà)

(1) Egipte.

(2) Sol de la religió.

(3) Llum de la religió.

El "recado"

La senyora Malgeni feia honor al seu nom i les persones que la coneixien asseguraven totes amb una frapant unanimitat que el seu caràcter era perfectament comparable, baix al punt de vista de l'amabilitat, amb un esbarzer o un porc espi.

Com d'un automòbil desfrenat, tot-hom s'apartava d'ella, temerós de les seves irès.

Era alta i ben plantada. Sobretot ben plantada car les plantes dels seus peus eren d'una longitud desmesurada fins a poder-se dir d'ella que era capaç

de dormir dreta. I això fou el que donà lloc a l'aventura, objecte d'aquesta història.

Passant per un carrer estret, un transeünt que pel que es veu era curt de vista, trepitjà sense voler, la punta del llarg peu de la senyora Malgeni.

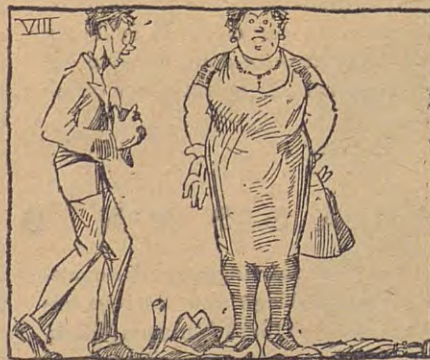
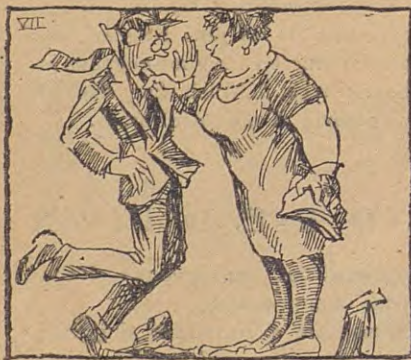
Aquesta llençà un xiscle i de seguida, d'acord amb els seus principis d'urbanitat, començà a llençar invectives al malaurat atropellador. Aquest prou s'excusava, però de res no li valia. Ni paraigua ni impermeable no hi

valien davant d'aquella pluja menuda de dicteris.

— I si no fos que porto guants i no me'ls vull embrutar, li donaria un mastegot, pocasolta! Ja té sort que no és aquí el meu marit o si no ja hauria vist què li hauria passat!

L'interpelat somrigué. «De veritat és casada, vostè, senyora?» preguntà cortèsment.

«No n'ha de fer res!» contestà la senyora Malgeni tota tivada. «Sí, senyor, sóc casada, perquè ho sàpig a, què li importa a vostè?» I

«Es que, en aquest cas,» féu tímidament son interlocutor, «li pregaré que em faci l'obsequi de donar al seu senyor marit un recado de part meva.»

La senyora Malgeni s'indignà encara més.

«Això sí que és barra! Després d'a-

tropellar-me inconsideradament encara em vol fer servir de recader! Vaja! Però dominada per la curiositat acabà preguntant: «Vejam, què volia dir-li al meu marit?»

«Oh, poca cosa» féu l'altre. «Només volia que vostè digués al seu ma-

rit de part meva, que em fa molta llàstima i que l'acompanyo en el sentiment.»

Aquest cop sí que la senyora Malgeni quedà bocabadada sense saber què dir, mentre el transeünt saludant-la polidament se n'anava de pressa.

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XLIII. — La guineu i el simi

En una reunió d'irracionals ballà el simi i havent-los agradat fou elegit rei. La guineu, envejosa, havent vist carn en una trampa, prengué el simi i l'hi conduí dient-li que ella havia trobat aquell tresor però que no gosava servir-se'n perquè la llei l'atribuïa al rei. I l'exhortà, que com a rei que era, agafés el tresor. Ell, refiat, hi anà i atapat en la trampa, acusà la guineu d'enganyadora. Ella li digué: O simi essent tan betzol volies governar les bèsties?

Moralitat: La falla mostra que els que emprenen qualsevol afer sense observació, cauen en desventures.

MISTERIS INSOLUBLES

Llegint alguna novel·la o article periodístic amb son figurat i expressiu llenguatge us haureu preguntat més d'una vegada:

Si fa gaire soroll «la caiguda de la tarda».

On està l'home que «està fora de si».

Si fa gaire claror «una idea lluminosa».

Qui recull els trossos quan el traïdor «trenca els juraments».

Si plou quan el «rostre s'ennuola».

Com ho sap l'autor que el pastoret i la princeseta «varen ésser sempre felïços».

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Aquí jau un usuré
d'una enfermetat mortal.
Això pels vius va essé un bé
però pels morts va essé un mal.

— Faci'm una caritat...
— Germà. Déu us faci bé.
— Fer-me béf Què s'ha pensat!
Sóc tan ben fet com vostè!

J. VIRGILI

A una vella de vuitanta
digué un jorn en Bartomeu:
— Caram! Si mireu tan prim
a mitja edat no hi veureu.

M. G.

Els austríacs i els francesos
varen dà un combat tan fort
que en el camp deixà la mort
vint mil combatents estesos;
més el bo, segons la història
va tenir lloc l'endemà,
que els dos van telegrafiar
«Gran combat i gran victòria».

F. UBACH

NOTA FONETICA

Pocs esquiadors hi ha, que sàpi-guen que el nom de l'estri que ut litzem no deu pronunciar-se *e qui* sinó *xi*. En efecte, el grup de lletres *sk* en norueg es pronúncia com l'anglès *sh*, el francès *ch* i l'alemany *sch*, o sigui el nostre so de *xeis*.

Per tant, el ski s'ha de pronunciar *xi* i dels esquiadors n'hauem de dir *xiadors* fins que ens decidim d'una vegada per sempre a no acceptar mots bàrbars en nostre idioma i anomenar-los senzillament amb un mot català, que prou en tenim.

LA CARTA HUMANA

Un ianqui, natural de Nova York, es trobava a San Francisco de Califòrnia per assumptes de negoci quan rebé un telegrama urgent de casa seva dient que necessitaven veure'l immediatament. De San Francisco a Nova York hi ha cinc dies de tren i per tant, si volia arribar-hi aviat no tenia altre remei que anar-hi en aeroplà.

Es féu dur ràpidament a l'aeròdrom però allà trobà que tots els aeroplans de passatgers ja havien sortit i no quedava més que el del correu que anava a sortir d'un moment a l'altre.

Davant la perspectiva d'haver de llogar un aeroplà especial que li hauria costat caríssim, preferí el nostre home viatjar com a carta certificada en el correu aeri. El van pesar i resultà que havia de dur 700 dòlars de segells. Però com que no existeixen segells de setcents dòlars, hagué d'enganxar-se a l'esquena varies fulles de segells de dos dòlars els quals foren cuidadosament *matats*. Després d'això, s'embarcà junt amb la correspondència i fou conduït a Nova York.

Ara, els diaris no ens diuen si un

carter el portà a casa seva a coll-i-be. Pel preu que havia pagat, ja podien fer-ho!

Quan el difunt rei d'Anglaterra Eduard VIIe, era príncep de Gal·les, passejant un jorn d'incògnit pels Encants de Londres, la *Rag-Fair* (fira de draps) que diuen allà, un *pick-pocket* (carterista) li *fanà* la cartera en la qual hi duia cent lliures esterlines en bitllets.

Però, abans que el príncep s'adonés del robatori, el carterista se li presentà i barret en mà li entregà la cartera dient:

— Altesa, perdoneu el meu atreviment. Pels documents que hi ha en la cartera m'he enterat de qui sou i m'apresso a tornar-vos-la.

El príncep somrigué, prergué la cartera i l'obrí per donar una propina a l'honorat carterista. Però aviat s'adonà que les cent lliures havien desaparegut... i el lladre també.

NOVES I COMENTARIS

Recentment, un aeroplà per poc no topa amb un home que ba'xava amb paracaigudes. Vet aquí els avantatges d'anar a peu per l'espai: Us passa el mateix que si travesseu la Via Laietana sense esperar que l'urbi alci la porra.

Diu un escriptor que d'aquí a cinquanta anys, les minyones aniran a plaça amb aeroplà. Vol dir que els queviures estaran tan alts?

Títol d'un drama: *El hombre de las tres caras*. Quina feinada a afaitar-se!

La indústria automobilista va per terra. Però més hi van els peatons.

Per què pampalluguegen els estels? pregunta un astrònom. Perquè estan llevats tota la nit i tenen son, responem.

S'ha descobert una mina de sofre sota l'estable d'un hostal. Probablement és degut a l'acumulació de renecs dels ca reters.

Fora tirans! diu un diari bolxevic. I amb què s'aguantaran les calces?

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 538 — Joan Vila

N.º 539 — Ricard Sabaté

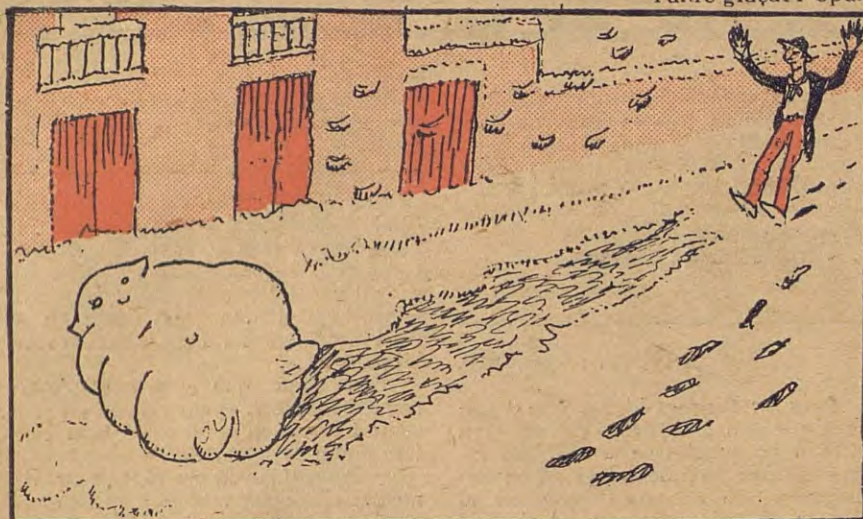
N.º 540 — Joan Vernet

N.º 541 — M.ª A. Ferrer

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

L'un queda pobre i calent
l'altre glaçat i opulent

En Balaga ha rodolat
pel carrer que és tot nevà.

Sens saber que és en Balaga
la canalla hi fan el plaga.

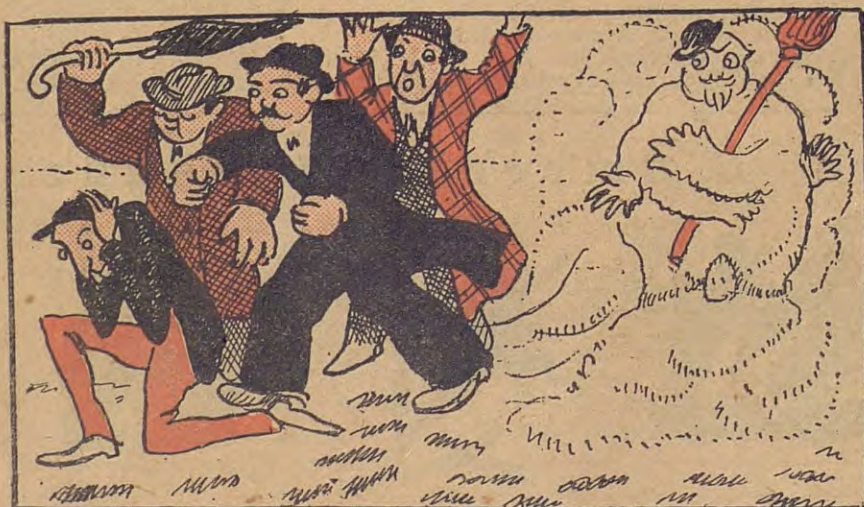

Tothom qui passa s'atura
davant tan bella escultura.

En Balaga s'aprofita
d'aquella ocasió exquisita.

I en Baliga que ara ve
vol pescar quelcom també.

Però la gent se n'adona
i damunt seu s'abraona.

El calor de la baralla
desfà la blanca mortalla.

— Noi, només fa bona pesca
el qui ho pren tot a la fresca.